

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/247/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200264
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2014200264.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Ľubici Filovej, v právnej veci žalobcu: C., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ján Garaj, advokát, so sídlom Hlavná ul. č. 137, 808 01 Prešov, proti žalovanej: Stredoeurópska vysoká škola v Skalici, so sídlom Kráľovská 386/11, 909 01 Skalica, IČO: 36 077 631, zastúpená: Mgr. Tomáš Szabo, advokát, so sídlom advokátskej kancelárie Radvanská 23, 811 01 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo 70/ŠO/2014 zo dňa 28. januára 2014, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/57/2014-86 zo dňa 2. júla 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/57/2014-86 zo dňa 2. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom č. k. 14S/57/2015-86 zo dňa 2. júla 2015, napadnuté rozhodnutie žalovanej Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici č.70/ŠO/2014 zo dňa 28.01.2014 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 284,08 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu administratívneho spisu z prvostupňového rozhodnutia č. DI/23-3449/2013/ŠO zo dňa 02.12.2013 zistil, že Dr.h.c. Ing. D. K., PhD., poverená výkonom funkcie rektora v zmysle § 66 ods. 1 v spojení s § 66 ods. 4 zák. č. 131/2002 Z. z. rozhodla o skočení štúdia žalobcu na Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici dňa 20.11.2013 z dôvodu, že žalobca sa napriek výzve zo dňa 28.10.2013 nedostavil v lehote 10 dní od doručenia výzvy na zápis do nasledujúceho obdobia štúdia. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca dňa 28.12.2013

odvolanie, v ktorom namietal, že nebol povinný sa dostaviť na zápis magisterského štúdia druhého stupňa z dôvodu podanej žiadosti o prerušenie štúdia. Žalovaná ako druhostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím číslo 70/ŠO/2014 zo dňa 28.01.2014 potvrdila prvostupňové rozhodnutie, pričom k jednotlivým námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uviedla, že pokiaľ nebol žalobca riadne zapísaný do ďalšieho obdobia štúdia, nebolo možné, aby žalovaná rozhodla o prerušení štúdia na vysokej škole. Uviedla, že žalobcovi bola zaslaná výzva, aby sa dodatočne dostavil na zápis štúdia akademického roka 2013/2014 a bola mu určená lehota 10 dní od doručenia tejto výzvy na dostavenie sa na tento zápis. Žalobca túto možnosť nevyužil, a preto došlo zo strany žalovanej k rozhodnutiu o skočení štúdia žalobcu na vysokej škole.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 66 ods. 1, 4 zákona č. 131/2002 Z. z. o vysokých školách a v intenciách ustanovení čl. 11 ods. 3 Študijného poriadku Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici, a v intenciách § 66 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovanej, že predmetné konanie je potrebné zastaviť, pretože žaloba nebola podaná v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia žalovanej žalobcovi, pretože skutkové zistenia potvrdzovali, že rozhodnutie žalovanej ako druhostupňového správneho orgánu bolo žalobcovi doručené 04.02.2014 a žaloba bola podaná na pošte dňa 04.04.2014, teda v zákonnej lehote.

Vo vzťahu k námietkam žalobcu krajský súd dospel k záveru, že podstatnou a najdôležitejšou námietkou spôsobujúcou nezákonnosť napadnutého rozhodnutia je námietka porušenia dvojínštančnosti a zákonnosti konania pred správnym orgánom.

Krajský súd poukázal na to, že poverená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní konanom dňa 02.07.2015 uviedla, že v prvom i v druhom stupni rozhodla vo veci rovnaká osoba - poverená rektorka vysokej školy, keď rozhodovala v druhom stupni na základe ust. § 66 Správneho poriadku.

Ďalej krajský súd vo vzťahu k uvedenej námietke poukazom na skutkové zistenia preukazujúce, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané dňa 02.12.2013 Dr.h.c. Ing. D. K., PhD., osobu poverenou výkonom funkcie rektora, pričom druhostupňové rozhodnutie bolo vydané rovnakou osobou, konštatoval, že v danom smere došlo v konaní k porušeniu zásady dvojínštančnosti a zákonnosti tak ako to tvrdí žalobca, pretože je v rozpore s týmito zásadami ak vo veci rozhoduje v oboch stupňoch rovnaký správny orgán. Zo strany žalovanej došlo k nesprávnej aplikácii § 66 Správneho poriadku jednak preto, že v tomto ustanovení zákon upravuje možnosť preskúmania rozhodnutia v mimo odvolacom konaní prvostupňovým orgánom. Ide o uplatnenie analogického postupu ako pri vybavení odvolania v rámci autoremedúry. Z uvedeného vyplýva, že v predmetnej veci mohla o odvolaní žalobcu rozhodnúť Dr.h.c. Ing. D. K., PhD., osoba poverená výkonom funkcie rektora ako prvostupňový orgán, pokiaľ by v rámci autoremedúry vyhovel v celom rozsahu odvolaniu žalobcu. Pokiaľ došlo zo strany žalovaného k potvrdeniu prvostupňového rozhodnutia a v podstate k zamietnutiu odvolania žalobcu, bolo potrebné, aby správny orgán predložil spisový materiál na rozhodnutie o odvolaní orgánu, ktorý je oprávnený konať v predmetnej veci v druhom stupni. Nedodržanie tohto postupu malo za následok vadu konania, ktorá spočívala v nezákonnosti vydaného rozhodnutia žalovanej.

Krajský súd dospel k záveru, že v dôsledku vyššie uvedenej skutočnosti, ktorá spôsobila nezákonný postup žalovanej v predmetnej veci, nebolo potrebné sa zaoberať ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, pretože ich preskúmanie by neprineslo iné rozhodnutie vo veci.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p.. Procesne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby, ktoré zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanou na účet právneho zástupcu žalobcu v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala žalovaná. Navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v súlade s § 221 ods. 1, písm. a/ O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 2. júla 2015 sp. zn. 14S 57/2014 v celom rozsahu zrušil a a žalobcu zaviazal k náhrade trov konania.

V dôvodoch odvolania žalovaná namietala, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, písm. h/ O.s.p. (§ 205 ods. 2, písm. a/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2, písm. f/ O.s.p.).

Žalovaná poukazom na skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa považoval za preukázané vyplývajúce z odôvodnenia napadnutého rozsudku, namietala že v súdnom konaní došlo k vadám v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a z uvedeného dôvodu rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Ďalej žalovaná poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 47 ods. 1 zákona číslo 131/2002 Z. z. v spojení s § 47a ods. 2 a s § 47c uvedeného zákona, ktorú citovala a na právnu úpravu správneho súdnictva obsiahnutú vo všeobecnej a druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, vyslovila názor, že súkromnú vysokú školu nemožno považovať za orgán verejnej správy resp. orgán tak, ako chápe ustanovenie § 244, resp. § 247 O.s.p. a súčasne, že ustanovenie § 108 zákona číslo 131/2002 Z. z. o vysokých školách vylučuje pôsobnosť všeobecného predpisu o správnom konaní na konanie a rozhodovanie o zákonnosti rozhodnutia vydaného žalovanou. Uviedla, že žalobca listom zo dňa 25. septembra 2013 žiadal žalovanú o prerušenie štúdia v súlade s článkom 27 bod 1 písm. c/ študijného poriadku SEVŠ z dôvodu štúdia v zahraničí; za účelom kladného vybavenia žiadosti žalobcu žalovaná vyzvala žalobcu výzvou zo dňa 28.10.2013 na zápis na štúdium v akademickom roku 2013/2014 s upozornením že, keďže nie je zapísaný na štúdium v uvedenom akademickom roku, štúdium nie je možné prerušiť a súčasne bola žalobcovi určená dodatočná lehota a to 10 dní odo dňa doručenia výzvy, tiež s upozornením že ku dňu 28. októbra 2013 je neustále evidovaný nedoplatok na splátke na školnom za študijný rok 2012/2013 vo výške 800,- eur, s poukazom na to, že neuhradenie tejto splátky mohlo mať v zmysle článku 3 bod 5 smernice číslo 2/2012 o školnom a poplatkoch spojených so štúdiom za následok, že študent nebude zapísaný do ďalšieho akademického roka v tomto prípade 2013/2014. Ďalej uviedla, že z dôvodu, že si žalobca svoje povinnosti uvedené vyššie nesplnil, žalovaná rozhodla dňa 02.12.2013 o skončení štúdia žalobcu, rozhodnutie o skončení odôvodnila § 66 ods. 4 zákona číslo 131/2002 Z. z. Na základe odvolania žalobcu žalovaná rozhodnutím zo dňa 28. januára 2014 rozhodnutie o skončení štúdia na SEVŠ zo dňa 2. decembra 2013 potvrdila, pričom žalobcu zároveň upozornila na skutočnosť, že rozhodnutie o prerušení štúdia je vo výlučnej kompetencii rektora vysokej školy, ktorý nie je povinný žiadosti o prerušenie štúdia vyhovieť ako aj na porušenie jeho povinností neuhradenie splátky školného na akademický rok 2012/2013 vo výške 800,- euro, ktorý je dôvodom na jeho vylúčenie. Žalovaná ďalej tvrdila, že poverená rektorka rozhodla v 2. stupni konania o odvolaní proti rozhodnutiu, ktoré sama vydala v konaní na 1. stupni a odvolanie nepostúpila akademickému senátu z dôvodu, že žalobca omeškané školné neuhradil a taktiež sa nedostavil na dodatočný zápis a štúdium nie je možné prerušiť, ak nie je žalovaný (zrejme žalobca) na príslušný akademický rok riadne zapísaný. Záverom žalovaná uviedla že, ak by žalobca uhradil splátku školného a dostavil sa na zápis v dodatočne poskytnutej lehote, by nevydala rozhodnutie o skončení štúdia.

3.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti

tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalovanej (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd vyhovel žalobe a napadnuté rozhodnutie žalovanej Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici č.70/ŠO/2014 zo dňa 28.01.2014 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s jej prvostupňovým rozhodnutím, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z taktu vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej, ktorým s konečnou platnosťou rozhodla o vylúčení žalobcu zo štúdia na Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto odvolací súd ich neopakuje a súčasne na nepoukazuje.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v

žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd zistil, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď venoval dostatočnú pozornosť námietkam žalobcu vznesených v jeho žalobe, s týmito sa dostatočne a správne vysporiadal. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o nezákonnosti postupu žalovanej, keď v konaní sa dopustila takej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasťou okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06).

Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. PL. ÚS 1/04).

Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je

Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu povinnosťou mocenských orgánov štátu, ako aj iných právnických subjektov, realizujúc svoju rozhodovaciu právomoc, je nielen konať a rozhodovať na základe a v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, ale ich povinnosťou je aj konať v súlade s právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR).

V danej súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že tak ako orgány štátnej moci tak aj všetky subjekty s rozhodovacou právomocou o právach a povinnostiach vo veciach občianskoprávných i trestnoprávných sú povinné postupovať aj v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, (ďalej len „Dohovor“) dojednaný v Ríme 4. novembra 1950, a ďalšie zmluvné dokumenty na tento Dohovor nadväzujúce, ku ktorému pristúpila Česká a Slovenská Federatívna Republika dňa 21. februára 1991 v Madride a ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb. Uvedený Dohovor v súlade s čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky má prednosť pred zákonom, pokiaľ subjektu zaručuje širší rozsah práv.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Vzhľadom k uvedenému bolo povinnosťou žalovanej v konaní o vylúčení žalobcu zo štúdia na jej vysokej škole pre nesplnenie podmienok vyplývajúcich zo študijného programu a študijného poriadku SEVŠ postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v zákone o vysokých školách v spojení s jej internými predpismi v súlade s čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 7 ods. 5 a s čl. 152 ods. 4 ústavy a súčasne v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru pre naplnenie materiálnej spravodlivosti v súlade s čl. 1 ods. 1, 2 ústavy.

Podľa § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. na rozhodovanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem a/ rozhodovania o uložení pokuty podľa § 2a, b/ rozhodovania o zastavení konania alebo rozhodovania o prerušení konania podľa § 47, c/ rozhodovania o udelení oprávnenia podľa § 49a, d/ rozhodovania o priznaní sociálneho štipendia podľa § 96 a e/ rozhodovania o uznaní dokladov o vzdelaní.

Podľa § 66 ods. 1, písm. c/, ods. 2 písm. c/, ods. 4 zákona č. 131/2002 Z. z. okrem riadneho skončenia štúdia sa štúdium skončí vylúčením zo štúdia pre nesplnenie požiadaviek, ktoré vyplývajú zo študijného programu a zo študijného poriadku vysokej školy.

Dňom skončenia štúdia je podľa odseku 1 písm. c/ a d/ deň, keď rozhodnutie o vylúčení zo štúdia nadobudlo právoplatnosť.

Ak sa študent po doručení výzvy v určenej lehote k zápisu nedostaví a ani nepožiadá o predĺženie tejto lehoty pre zdravotné dôvody, ktoré mu bránia dostaviť sa na zápis, deň, do ktorého sa mal študent zapísať do ďalšieho obdobia štúdia alebo v ktorom sa mal opätovne zapísať, sa považuje za deň, v ktorom študent zanechal štúdium.

Z právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 108 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z. vyplýva, že na konanie podľa zákona o vysokých školách sa právna úprava správneho poriadku nevzťahuje, pričom

zákon o vysokých školách nemá samostatnú úpravu na konanie a rozhodovanie vo veci skončenia štúdia študenta na vysokej škole. Zákonodarca postavenie súkromnej vysokej školy ustanovuje v štvrtej časti zákona v ustanoveniach §§ 47 až 49b/, v ktorej konanie a rozhodovanie vo veci skončenia štúdia študenta na vysokej škole samostatnou úpravou neupravuje. Študijný poriadok žalovanej vysokej školy - Stredoeurópska vysoká škola v Skalici, konanie a rozhodovanie vo veci skončenia štúdia tiež neupravuje. Všeobecným správnym procesným predpisom na konanie o právach, povinnostiach a oprávnených záujmoch fyzických a právnických osôb je zákon o správnom konaní č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov - správny poriadok. Vychádzajúc z uvedeného žalovaná konajúca podľa ustanovení zákona o vysokých školách v spojení so Študijným poriadkom Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici bola povinná v konaní a rozhodovaní vo veci skončenia štúdia žalobcu ako študenta na vysokej školy postupovať v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 7 ods. 5 Ústavy SR „*analogiae legis*“ podľa ustanovení právnej úpravy správneho poriadku zaručujúcej žalobcovi ako účastníkovi konania práva na spravodlivé konanie a rozhodnutie.

Proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal (§ 53 správneho poriadku).

Ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. O odvolaní proti rozhodnutiu orgánu právnickej osoby rozhoduje útvár ustanovený zákonom, a ak ho zákon neustanovuje, útvár určený jej štatútom; ak taký útvár nie je, rozhoduje orgán, ktorý ju zriadil alebo založil. Ak nemožno odvolací orgán určiť podľa odsekov 1 a 2, rozhoduje vedúci správneho orgánu na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 58 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku).

Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správne orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.) Proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní sa nemožno ďalej odvolať (§ 59 ods. 1, 2, 3, 4 správneho poriadku).

Podnetu účastníka konania na preskúmanie rozhodnutia môže v plnom rozsahu vyhovieť aj správny orgán, ktorý rozhodnutie vydal, ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania alebo ak s tým súhlasia ostatní účastníci konania (§ 66 správneho poriadku).

Zákonodarca v konaní o právach, povinnostiach a oprávnených záujmoch fyzických a právnických osôb podľa citovanej právnej úpravy správneho poriadku vo všeobecnosti ustanovuje právo účastníka na odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu, o ktorom rozhoduje nadriadený orgán kreovaný v súlade s § 58 správneho poriadku. Prvostupňový orgán je oprávnený rozhodovať o odvolaní účastníka konania proti jeho rozhodnutiu len spôsobom ustanoveným v právnej norme § 66 správneho poriadku. V právnej úprave ustanovenej v štvrtej časti oddiel 1/ správneho poriadku zákonodarca zakotvuje právo účastníka konania na dvoj inštančné konanie o jeho právach, povinnostiach a oprávnených záujmoch.

Skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu v danej veci potvrdzujú, že prvostupňovým rozhodnutím č. DI/23-3449/2013/ŠO zo dňa 02.12.2013 Stredoeurópska vysoká škola v zastúpení Dr. h.c. Ing. D. K., PhD., poverenej výkonom funkcie rektora v zmysle § 66 ods. 1 v spojení s § 66 ods. 4 zák. č. 131/2002 Z. z. rozhodla o skončení štúdia žalobcu na Stredoeurópskej vysokej školy v Skalici dňa 20.11.2013. Na základe odvolania žalobcu Stredoeurópska vysoká škola v zastúpení Dr. h.c. Ing. D. K., PhD., poverenej výkonom funkcie rektora napadnutým rozhodnutím číslo 70/ŠO/2014 zo dňa 28.01.2014 potvrdila prvostupňové rozhodnutie.

Najvyšší súd vzhľadom k uvedenému vyhodnotil ako nedôvodnú odvolaciu námietku žalovanej vo

vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Zo skutkových okolností danej veci jednoznačne vyplýva, že vo veci skončenia štúdia žalobcu na vysokej škole žalovanej rozhodla v prvom stupni ako aj v odvolacom konaní, v ktorom konaní odvolaniu žalobcu nebolo vyhovené, Dr. h.c. Ing. D. K., PhD., poverená výkonom funkcie rektora, ktorým postupom bolo žalobcovi ako účastníkovi konania odňaté právo na dvoj inštančné konanie. Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaná sa v konaní dopustila takej vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť jej rozhodnutia.

Odvolací súd nemohol súhlasiť ani s argumentáciou žalovanej, keď poukazom na právnu úpravu ustanovenú v paragrafe 47 ods. 1 zákona číslo 131/2002 Z. z. v spojení s § 47a ods. 2 a s § 47c uvedeného zákona, ktorú citovala a na právnu úpravu správneho súdnictva obsiahnutú vo všeobecnej a druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, vyslovila názor, že súkromnú vysokú školu nemožno považovať za orgán verejnej správy resp. orgán tak, ako chápe ustanovenie § 244, resp. § 247 O.s.p.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

V súlade s citovanou právnou úpravou konanie a rozhodovanie žalovanej v danom prípade sa posudzuje ako konanie a rozhodovanie orgánu verejnej správy a jej rozhodnutie je preskúmateľné súdom, keďže v preskúvanom správnom konaní konala a rozhodla v zákonom postavení právnickej osoby, ktorej zákon zveril do právomoci rozhodovanie o právach a povinnostiach študentov ako fyzických osôb.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovanej a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami, a preto námietky žalovanej uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvolací súd považoval za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jej odvolacieho návrhu.

Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihladať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, v spojení s § 246c ods. 1, s § 151 ods. 1, 2 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, napriek jeho úspechu v tomto konaní z dôvodu, že si ich výšku nevyčísľil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.